

آغاز مقاومت مجتمع اساتید سرو

سرپرست سازمان نوسازی شهر تهران از آغاز روند مقاومت‌سازی مجتمع اساتید سرو در پی آسیب‌های ناشی از تجاوز اخیر دشمن صهیونیستی خبر داد. به گزارش ایسنا، علی اصغر کمالی‌زاده توضیح داد، در محدوده‌ای که در جریان حملات اخیر دچار خسارت شده، مراحل انتخاب پیمانکار و تجهیز کارگاه و شروع عملیات اجرایی در دستور کار قرار گرفته است؛ «برخی از ساختمان‌های این مجتمع دچار آسیب‌های جدی در تأسیسات شده‌اند و آسانسورها نیز از مدار خارج شده‌اند.» او افزود: «بازسازی کامل این واحدها با هدف افزایش ایمنی و کیفیت نسبت به گذشته در دستور کار قرار دارد و در صورت نیاز، اصلاحات سازه‌ای انجام خواهد شد.» او همچنین از برگزاری جلسات تخصصی طراحی و عقد قراردادهای پروژه خبر داد و گفت: «تصمیمات مناسبی در این زمینه اتخاذ شده و ان‌شاء‌الله عملیات اجرایی به زودی آغاز خواهد شد و هدف ما بازسازی سریع و ایمن واحدهای آسیب‌دیده در این مجتمع است تا ساکنان هرچه زودتر بتوانند به زندگی عادی خود بازگردند.»

فوت ۳۲ حاجی در حج

رئیس مرکز پزشکی حج و زیارت جمعیت هلال احمر از فوت ۳۲ زائر خانه خدا در حج امسال خبر داد. به گزارش ایسنا، دکتر سیدعلی مرعشی در نشستی خبری که صبح دیروز در جمعیت هلال احمر برگزار شد، گفت: «امسال مراسم حج بسیار متفاوت بود؛ به‌دلیل لغو پروازها بعد از جنگ تحمیلی ۱۲ روزه، بیشترین نگرانی ما، انتقال بیماران و حجاج به کشور بود. ما قبل از جنگ توانستیم ۲۰ بیمار بدحال به همراه همراهان‌شان را به کشور بازگردانیم؛ اما بعد از جنگ، بیماران زیادی داشتیم که در بیمارستان‌های مختلف بستری بودند.» رئیس مرکز پزشکی حج و زیارت جمعیت هلال احمر ادامه داد: «در ایام حج امسال متأسفانه ۳۲ نفر از حجاج به‌دلیل بیماری جان خود را از دست دادند. در زمان جنگ توانستیم چند بیمار را از طریق زمینی به کشور منتقل کنیم، اما انتقال برخی بیماران از این طریق واقعاً خطرناک بود.»

هشدار درباره اسکان‌های کارگری در پایتخت

رئیس کمیته ایمنی شورای شهر تهران درباره نایمن بودن اسکان‌های کارگری در پایتخت هشدار داد. به گزارش ایلنا، مهدی بابایی در صدودازدهمین جلسه کمیته ایمنی شهر تهران گفت: «محل‌های اسکان کارگری پایتخت در وضع خوبی قرار ندارد و ایمنی آنها باید در دستور کار قرار گیرد؛ حادثه‌ها در این خصوص بالاست چراکه سراغ ایمن‌سازی این محل‌ها نرفته‌ایم.» به گفته او سازمان مدیریت بحران برای رفع ساختمان‌های بحرانی پای کار آمده است و جای تقدیر دارد. موضوع بهداشت، ایمنی و محیط‌زیست باید مورد توجه جدی باشد و حداقل دو بار در ماه در ناحیه مدیریت بحران و کمیته ایمنی و در منطقه به‌صورت متمرکز جلسات برگزار شود.

عکس: Gettyimages

مردم وجنگ

زندگی برای همه جنگ برای هیچ‌کس

گفت‌وگو با اعضای بعضی از سمن‌ها درباره کمپین مدنی «زندگی علیه جنگ» که بیش از ۱۶ سمن به آن پیوسته‌اند

کردند بسیار زیاد است. از تشک‌های صنفی، کارگری، بازنشستگان تا محیط‌زیست، میراث فرهنگی و گردشگری تا حمایت از حقوق کودکان، انجمن‌های علمی، اتحادیه‌های کارفرمایی و تشک‌های دانشجویی. «بخش اجتماعی جامعه مدنی از اعتبارش استفاده کرده که بخشی از مردم را با خودش همراه کند و با این اعتبار می‌توان با جامعه مدنی بین‌المللی صحبت کرد.» این جمله را روشنفکر می‌گوید، او بر این باور است که دولت یا سازمان‌های سیاسی چنین اعتباری را ندارند: «دلیل گرد هم آمدن این سازمان‌های مردم‌نهاد دور یکدیگر، نه خوشامد دولت که جایگاه، عاملیت و نقش میانجی‌گر خود آنهاست. آنها به‌مثابه عاملان جامعه این کار را انجام می‌دهند.» او در ادامه به دولت و سیاست‌های ایران (پوزسیون و اپوزسیون) نقد می‌کند: «آنها نمی‌توانند بپذیرند که یک صدای مستقل شکل بگیرد و پیش برود که به حمایت آنها نیازی ندارد و فعالیت‌اش ارتباطی به فعالیت‌های سیاسی ندارد. به همین دلیل اجازه بروز و ظهور بخش مستقل و بخش سوم داده نمی‌شود و تمامیت خواهی وجود دارد که فکر می‌کند اگر اتفاقی در جهت جهت‌گیری سیاسی آنها نیست به آن حمله می‌کند.» روشنفکر در نقد این شیوه تفکر می‌گوید: «در نگاه آنها گویی جامعه تنها جهت‌گیری سیاسی است و بخش اجتماعی جامعه را نادیده می‌گیرند.» روشنفکر در ادامه، نگاه حاکمیت به جامعه مدنی را هم مورد انتقاد قرار می‌دهد: «حاکمیت هم از سوی دیگر می‌خواهد وارد هر اتفاقی شود و آنچه خودش می‌خواهد بگوید را به آنها دیکته می‌کند. آنها هم توان شنیدن صدای مستقل را ندارند. انحصارطلبی بوروکراتیک و توهم دانایی که در دولت وجود دارد، تمامیت‌خواهی را شکل می‌دهد که اجازه تولد، صدا یافتن و عمل کردن این بخش مستقل جامعه را نمی‌دهد و همه این موارد کارها را سخت‌تر می‌کند.»

باین حال به‌نظر می‌رسد محدودیت‌های جامعه مدنی برای انجام چنین کارهایی عمیق و جدی است: «از یک سو، روابط جامعه مدنی ایران در درون خودش بسیار محدود است و از سوی دیگر، شکل‌گیری همین انجمن‌ها و اتحادیه‌ها بسیار سخت است. به‌طور مثال، اتحادیه انجمن‌های علوم انسانی چندین سال طول کشید تا بتواند ثبت شود و فعالیت کند. به همین دلیل تعداد آنها کم و غیرفعال اند. آنچه در این حرکت مدنی رخ داده، ارتباط‌سازی بین این اتحادیه‌هاست. ضرورت و خطر جنگ به این ارتباط‌سازی کمک کرد. در شرایطی غیر از این به سادگی نمی‌توان تشک‌های محیط‌زیستی یا میراثی را کنار تشک‌های حقوق کودک نشاند.» مسئله دیگر ارتباط جامعه مدنی با دولت است: «دولت در شرایط عادی انحصارطلبی بوروکراتیک و نگاه از بالا به پایین به جامعه مدنی دارد و یک مدل توهم دانایی ناشی از قدرت است که در کل جهان رایج است. در وضعیت بدبینانه حتی آنها را امنیتی می‌پندارد و آنها را منافذ نفوذ می‌داند. به همین دلیل هم پس از اجرای این حرکت مدنی جمعی تاکنون دو نفر برای سوال و جواب درباره این حرکت احضار شدند و دولت درک درستی از این حرکت‌ها ندارد و در قالب‌های اشتباه و شکست‌خورده‌ی خود به آنها می‌نگرد.»

حاکمیت و دستگاه‌های نظارتی از آنها خواسته به‌جای آنچه در متن دعوت به همبستگی گفتند، درباره دفاع ملی بگویند. مسئله دیگر، نبود ارتباطات سازنده بین‌المللی در سازمان‌های مردم‌نهاد است: «جامعه مدنی ایران هیچ ارتباطات برون‌مرزی ندارد. بخشی از این موضوع به محدودیت‌های خود جامعه مدنی ایران مربوط می‌شود که روابط درون خودش را هم نتوانسته به‌شکلی توانمند

این «ما»ی مشترک به «هم‌میهن» می‌گوید: «در متن دعوت به همبستگی بخشی از جامعه مدنی را که معطوف به قدرت و ورود به ساختار قدرت یا اصلاح در آن هستند را مدنظر قرار نگرفته و سازمان‌های اجتماعی جامعه مدنی به‌عنوان جامعه هدف در نظر گرفته شده است. به همین دلیل هم این اقدام جمعی نسبتی با دولت یا مخالفان حاکمیت ندارد.»

آنها در متن دعوت به همبستگی یک صدا اعلام می‌کنند: «جنگ، ضد زندگی است؛ جامعه ایران دوستدار زندگی است و توان و شایستگی بهبود زیست جمعی خود را دارند.» روشنفکر در توضیح بیشتر این تأکید روی واژه «زندگی» می‌گوید: «در این متن می‌توان مدعی شد که ابتکاری به خرج داده شده و از واژه زندگی که با جنبش‌های اصیل زندگی، خواه تاریخ ایران و جهان از جنبش ضربه‌داری، تا جنبش‌های ضد استعماری و ضد انواع سلطه و انقیاد طبقاتی، جنسیتی، قومی و... پیوند دارد. جامعه منشأ زندگی است و از زندگی‌های درون جامعه است که آرمان‌ها و اوتوپیا‌های مختلف برای انقلاب و ایده‌های تحول بیرون می‌آید.» به گفته او، این جمله که «جامعه ایران دوستدار زندگی است و توان و شایستگی بهبود زیست جمعی خود را دارد»، بیان استقلال‌طلبی و مخالفت با هرگونه مداخله به‌اشکال مختلف در زندگی ایرانیان است.

در ادامه محورهای اصلی این متن که درباره «زندگی» است، دو محور بعدی به مسئله جنگ می‌پردازد: «ما تجاوز نظامی اسرائیل و آمریکا علیه ایران را محکوم می‌کنیم؛ ما با هر نوع جنگ‌افروزی در ایران، منطقه و جهان مخالفیم.» این دو بند اما موجب نقد آنها از سوی کسانی است که مخالف انجام فعالیت‌های ضدجنگ‌اند: «آنها در نظر نمی‌گیرند که در جنگ، مسئله فقط دولت نیست و مردم هم آسیب می‌بینند.» مسئله آنها نظام‌های قدرت نیست: «ما می‌خواستیم جامعه مدنی نیجندی را که در حال گسستن از هم بود، به هم وصل کنیم. این تجربه با هم بودن است که در شرایط متفاوت می‌تواند نشان دهد، ما جامعه بی‌شکل توده‌ای نیستیم.»

در این متن دعوت به همبستگی «جنگ» به یک درگیری مشخص، در زمان مشخص و میان طرفین مشخص تقلیل داده نشده و جنگ را یک مسئله تاریخی در نظر گرفته است: «جنگ مسئله‌ای ناشی از تعارضات نظام جهانی و منافع مختلف در سطوح مختلف در نظر گرفته شده که توازن قدرت بعضی کشورهای قدرتمند با برخی دیگر از کشورها را ایجاد می‌کند یا در سطح منطقه‌ای باعث برخی رقابت‌ها میان جوامع شیعه و سنی می‌شود. در حقیقت به منازعات قدرتی اشاره دارد که میان قدرتمندان یا ابرقدرت‌ها یا اتحادها و ائتلاف‌های قدرت یا در میان کشورها شکل می‌گیرد. در درون کشورها هم این منازعات قدرت درون ساختار قدرت وجود دارد و این در تمام کشورها رخ می‌دهد.» به گفته او پشت مسئله جنگ، اقتصاد سیاسی، منافع و بودجه‌هایی وجود دارند که نمی‌شود آنها را نادیده گرفت: «به همین دلایل جنگ مفهوم عمیق‌تری است و ضدیت با جنگ، ضدیت با این شیوه منازعات و مناسبات قدرت است. این جامعه است که به چنین چیزی فکر می‌کند، نه دولت‌ها و نظام بین‌المللی.»

آنها برای سازمان‌هایی که حرفه‌ایشان در دل متن اصلی گنجانده نشده، راه‌حلی پیش‌بینی کردند. سازمان‌های مردم‌نهادی که متن اصلی را قبول دارند و روز ۲۲ تیرماه آن را هم‌زمان با هم منتشر و با آن اعلام همبستگی کردند، می‌توانند بیانیه‌های مستقل و تخصصی در کنار این متن داشته باشند که تاکنون ۹ بیانیه مستقل منتشر شده است. تنوع تشک‌هایی که در این همبستگی مشارکت

نسیم سلطان‌بیگی خبرنگار گروه جامعه

جامعه مدنی ایران در تکاپو برای پیدا کردن راه‌هایی برای همبستگی در روزهای پس از جنگ، حرکتی مدنی را به راه انداخته که صدایشان هم‌بسته‌تر شود و دستان‌شان به هم قشدرده‌تر. آنها در روزهای پس از آتش‌بس، فریاد همبستگی سر می‌دهند و آنچه را که به گفته خودشان، بیشتر می‌شنوند، بی‌توجهی است.

کمپین مدنی «زندگی علیه جنگ» ۲۲ تیرماه، با اعلام همبستگی از سوی ۷۰ تشک‌ل اعلام موجودیت کرد و در مدت پنج روز، تعداد تشک‌ها و سازمان‌های مردم‌نهادی که به آنها پیوستند به ۱۶۲ تشک رسیده است. مخاطب آنها نه نهادهای دولتی که سازمان‌های مردم‌نهاد، کنشگران سیاسی، اجتماعی و مردمند. واژه شادی‌طلب، استاد دانشگاه و کنشگر اجتماعی که از امضاء کنندگان متن دعوت به همبستگی «زندگی علیه جنگ» است، به «هم‌میهن» می‌گوید آنچه ناکافی به‌نظر می‌رسد اقتدار دولت است: «نیازهای مردم به‌صراحت به‌اشکال مختلف ابراز شده و دولتمردانی مانند پزشک‌های آن را شنیدند اما اقتدار لازم را برای اینکه به نیازهای مردم جواب بدهند، ندارند یا وانمود می‌کنند که ندارند.» فیروزه صابر، رئیس هیئت‌مدیره انجمن صنفی زنان مدیر کارآفرین هم از آرامشی که بر زندگی مردم حاکم نیست، می‌گوید: «این آرامش غیر از نبود جنگ، نیازهای دیگری از جمله امنیت، آرامش، رفاه، عدالت و آزادی هم دارد که حکومت وظیفه تحقق آن را دارد و باید پاسخگو باشد.» پیام روشنفکر، نماینده انجمن جامعه‌شناسی در حرکت مدنی «زندگی علیه جنگ» هم به اجازه تولد ندادن به صداهای مستقل از سوی دولت و سیاست‌م‌عترض است: «انحصارطلبی بوروکراتیک و توهم دانایی که در دولت وجود دارد، تمامیت‌خواهی را شکل می‌دهد که اجازه تولد، صدا یافتن و عمل کردن این بخش مستقل جامعه را نمی‌دهد و همه این موارد کارها را سخت‌تر می‌کند.» دولت و حاکمیت صدای آنها را برنمی‌تابند و این حرف مشترک همه آنهاست که در قامت جامعه مدنی برای همبستگی قدم جلو گذاشته‌اند.

«زندگی علیه جنگ»، نام یک حرکت مدنی است که از ۲۲ تیرماه تا امروز توانسته بیش از ۱۶۰ سازمان مردم‌نهاد را زیر چتر بیانیه‌ای گرد هم بیاورد و از آنها بخواهد هر کدام در حوزه تخصصی خودشان، با انجام فعالیت، مخالفت با جنگ را شکلی عینی ببخشند. آنها بر این باورند که مناسبات ادامه یافتن یا نیافتن جنگ در کنترل مردم و جامعه مدنی نیست. اما جامعه مدنی می‌تواند کارهایی کند که درون خودش انسجامی ایجاد شود. هدف نهایی آنها این است که همبستگی‌شان را با جامعه مدنی ضدجنگ در منطقه و دنیا گره بزنند. در متن این کمپین آمده است: «اقدام جمعی ما برای گسترش این همبستگی در داخل کشور و فراتر بردن آن از مرزهای ایران و ایجاد همبستگی با فعالین مدنی و ضدجنگ در منطقه و جهان است.»

آنها در متن خود از یک «ما»ی جمعی می‌گویند و در تعریف آن نوشته‌اند: «جمعی از شبکه‌ها، اتحادیه‌ها، تشک‌های مدنی، صنفی و اجتماعی، کنشگران جامعه‌ی مدنی، صداهایی از میان مردمان ایران، از درون و بیرون مرزهای جغرافیایی در سایه فاجعه‌ای جنگی که می‌تواند به ویرانی‌های گسترده انسانی، زیست‌محیطی و اجتماعی بیانجامد.» پیام روشنفکر، نماینده انجمن علمی جامعه‌شناسی در اقدام جمعی «زندگی علیه جنگ» درباره اهمیت

پیام روشنفکر نماینده انجمن جامعه‌شناسی در حرکت مدنی «زندگی علیه جنگ»:

**در متن دعوت به
همبستگی بخشی از
جامعه مدنی را که
معطوف به قدرت و
ورود به ساختار قدرت
یا اصلاح در آن
هستند را مدنظر قرار
نگرفته و سازمان‌های
اجتماعی جامعه مدنی
به‌عنوان جامعه هدف
در نظر گرفته شده
است. به همین دلیل
هم این اقدام جمعی
نسبتی با دولت یا
مخالفان حاکمیت
ندارد**